

Překvapení pro Doctora

Kapitola (1)

Doctor vyhlédne zpoza TARDIS konzole a hodí jeden ze svých úsměvů na Claru, která právě vešla.

„Tak co, Doctore, vracíš se rovnou od Císaře a Cybermanů nebo ses ještě stavil na kafičko v nějaké vesmírné kavárně?“ ptá se Clara s úsměvem. „Vlastně jsem byl ještě na Astredu,“ odpoví Doctor. „Co tam?“ „Je to takový vesmírný fastfood, myslím že v roce 2876 to koupil McDonald's.“ „McDonald's?“ Zeptá se Clara a na tváři se jí vykouzlí smích „To jako vážně?“ „Nebo KFC, v tomhle se moc nevyznám,“ odpoví s klidem Doctor. „Dost už o fastfoodech chtěla bych vidět, jak to vypadá ve vesmíru v roce 3 miliony.“ „Opravdu to chceš vidět?“ Zeptal se s nádechem znuděnosti „Myslím si, že to vypadá úplně stejně jako ve 2 nebo 4 milionech.“ „Já ale myslela z okýnka nějaké lodi,“ řekne s úsměvem na tváři. „Tak to je jiná,“ odvětil a na tváři mu přelétl úsměv. Clara si zase může užít tu chvilku s Doctorem, kdy tahá za ty své různé páčky a ona neví jestli budou na lodi plné květin a jeptišek a nebo na nějakém vesmírném Titanicu, který se s nimi zhroutí do černé díry. Toto Claru na cestování s Doctorem asi nejvíce bavilo, byla to ta nejistota, že si už nedá poslední čaj a zároveň zklamání, když se ocitli na nějaké nudné planetě, kde je pravděpodobnost nebezpečí jako kocovina po sklence vody.

„Tak jsme tady!“ vykřikl Doctor, když otevíral dveře a vylézal spolu s Clarou do chodby vymalované tmavě šedivou barvou. Chodba nebyla příliš široká, asi tak metr a vysoká asi 2 metry. Na stěně byl červeně nastříkaný mírně ošoupaný nápis „Level 423“.

„To musí být ale velká loď,“ řekne Clara. „Proč myslíš?“ zeptá se Doctor. „Koukni na stěnu.“ Doctor se však dívá na opačnou stranu. „Doctore vnímáš

mě?“ řekne Clara zvýšeným hlasem „Jo, jasně že tě vnímám, ale tamhle je něco zajímavějšího než zed“,“ odpoví Doctor a hledí do chodby, která se zdá jako by nekončila. Ale to nebylo to, Doctora zaujalo. Byly to čtyři postavy, které právě kráčely k nim. Ty ale také Doctora zase tak nepřekvapily, za ta léta cestování narazil na hodně lidí. Byly to ty věci, co drželi dvě z nich v rukou. Když čtyři postavy přišly blíže, bylo zřetelné, co to je.

Jedna postava se ozvala, v hlase byl slyšet náznak strachu, ale slova byla jiná. „Co od nás chcete a jak jste se tady vzali?“ ozvalo se od prostřední postavy. „Přišli jsme v míru,“ ozval se z druhého konce chodby ženský hlas, který samozřejmě patřil Claře. „Nevypadají zle, no ne? Kdo může být zlej, když má motýlka,“ řekla postava s velkou zbraní. Doctor si svého motýlka patřičně upravil a usmál se, po chvíli mu došla nepřímá urážka a úsměv se ztratil. „Pánové, když už jste tady, nechtěli byste se připojit k naší párty? Je o kus dál od osmi do osmi,“ řekla ta samá postava s velikým úsměvem. „Jistě,“ odpověděl Doctor „ale proč jste tady jenom čtyři, kde jsou ostatní?“ Na tuto otázku odpověděla postava úplně vpravo „Všichni ostatní zemřeli.“ „Jak?“ Zeptala se Clara. „Zbytek vám dopovíme vedle, nebaví mě stát tady na chodbě.“

Když se už všichni otočili a odcházeli chodbou, Clara a Doctorem si vyměnili rychlý pohled a vyrazili také. Všichni už šli šedivou chodbou, stejnou jako ta ve které se materializovali. Když v tom se jeden z nich otočil a dodal s úsměvem „Mimochodem, vítejte na Červeném Trpaslíku.“

Kapitola (2)

Dveře Tardis se zaklaply, protože oba její cestující právě vešli. Doctor je dobře naladěný a vylézají z něj věty typu „Jak se ti to líbilo, podle mě to byli fajn týpci, hlavně ten Kryton. Ze začátku byl trochu nesmělý, ale pak to byla kupa srandy.“ Ale Clara odpovídala na jeho věty slovy „Doctore, já je znám oni tady nemají co dělat.“ Doctor jakoby neslyšel. „Doctore!“ zvýšila už hlas. Ted' už reagoval. „Doctore, snažila jsem ti to říct už tam.“ Doctor zvažněl a zahleděl se jí do očí „Doctore oni...oni sem nepatří.“ Dostala ze sebe Clara. „Jak to myslíš nepatří?“ zeptal se trochu nevěřícně. „Nepatří, prostě nepatří.... patří do televize.“ Na tohle mohla znít Doctorova odpověď jedině jako krátké „Cože?“

Clara vysvětluje, že se mezi středami s Artiem a Angie dívala na TV seriál od stanice BBC, která je právě o těchto čtyřech. Když to dořekla, Doctor se zamračil „Musíme do přítomnosti, myslím tím 2013, musíme zjistit co se děje,“ řekl rychle a vrhl se ke konzoli. „Aha, dobře a kam letíme?“ zeptala se Clara. „Do Londýna,“ odpověděl letmo Doctor. Bylo jasné že má teď práci, Tardis se točila, cloumala sebou, bylo mnohem více rámusu než obvykle. „A kam přesně do Londýna?“ Clara musela už pomalu křičet, aby přehlušila řev Tardis. „Pokud je pravda to co říkáš a já se trefím tam, kam chci, tak si myslím, že to hned poznáš,“ křikl Doctor a kulišácky se na Claru usmál.

„Jsme tady,“ řekl Doctor s úsměvem. Clara a on vystoupili z Tardis do pokoje. Nalevo stála dvě křesílka a mezi nimi krb, na krbu byla lebka, která se zdála pravá. Před Tardis byla dvě velká okna a mezi těmi okny stůl, na kterém ležel zaklapnutý notebook. Nad ním byla bůvolí hlava se sluchátky. Kolem stolu byly samozřejmě židle a na něm se povalovala také spousta krámů, knihy se tam ležely jen tak, kolem nich sklenice a tak dále. Napravo stála pohovka a stěna. Prostřílená stěna. Bylo v ní asi 7 děr od kulek. Potom tam byly již jen schody dolů ke dveřím. Ty dveře se právě otevřely a dovnitř vcházeli dva muži.

„Asi jsme přišli nevhod,“ řekl Doctor Claře. „Doctore, proč je mi to povědomé? Kde jsme?“ Když to dořekla ty dvě postavy vešly dovnitř. „Kdo jste?“ Zeptala se vyšší postava s černými vlasy, v černém saku s bílou košilí bez kravaty pod drahým dlouhým kabátem šedivé barvy. Kolem krku měla omotanou šedivou šálu s nádechem modré. „Jsem Doctor, těší mě,“ řekl Doctor s úsměvem, „a tohle je Clara.“

„Tady Watson je taky Doctor a nedává mu to právo vlézt do cizího bytu s velkou modrou policejní budkou,“ řekl a přistoupil blíže k Tardis. „Může mi někdo vysvětlit co tu dělá ta velká modrá budka a jak se sem dostala?“ zeptal se nervózně Watson. „Je to Tardis, i když jste možná první kdo si všiml že je policejní,“ řekl Doctor a usmál se. „Dobrá, ale jak se sem dostala?“ pokračoval Watson. „Je to mimozemské, John,“ ozvalo se od Sherlocka. „Cože?“ řekl překvapeně Watson. „Jen se podívej, mladý muž před třicítkou, s oblečením, které jako by právě zdědil po dědovi, motýlka si váží, má ho správně srovnaný a pokud ne tak to hned napraví, ale není to jeho jediný protože není praný a zas tolik péče tomu nedává. Musel přiletět v té budce, nikde nejsou stopy po násilném vniknutí a navíc ji má rád není to původní budka z 60-tých let. Je natřená a opečovávaná a podle jeho vzhledu a té budky musí cestovat v čase. Což bych vážně chtěl zjistit jak to dělá a jak se do ní vejdu oba dva.“ Doctor na to zareagoval tím, že přešel ke dveřím Tardis, dal do ní klíč a dveře otevřel. Od Johna a Sherlocka bylo slyšet jen tiché „Wow“.

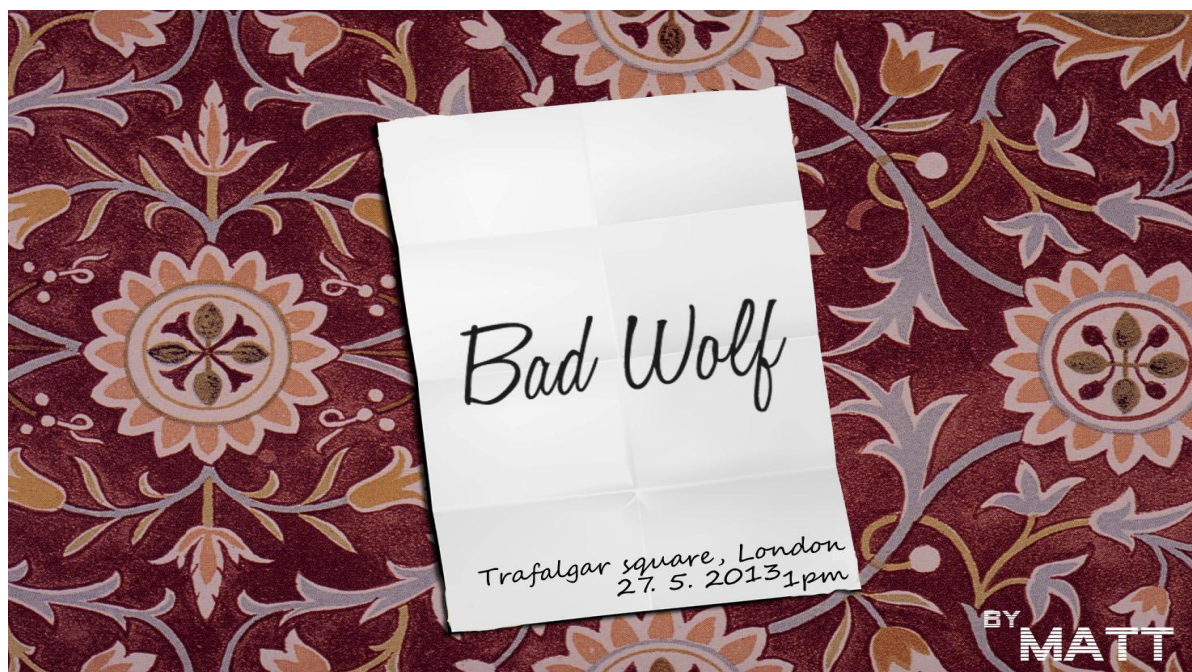
Sherlock a Doctor sedí naproti sobě v křesílkách, Sherlock už jen vsaku a košili. John a Clara si povídají na pohovce. Doctor vypráví:

„Byla válka, my, páni času, proti druhu, který si říká Dálekové. Skončil jsem tu válku, všichni zemřeli. Dálekové i Páni času. Dříve bývaly stovky lodí

Tardis, tahle je poslední. Tedy alespoň jsem si to myslel, dokud jsme dnes nepřeskočili do jiné reality, reality kde seriály a knížky jsou pravé. Některé Tardis to uměli, ale bylo to zakázané, aby někdo nemohl změnit děj v jiné realitě. To že se to stalo znamená, že je ve vesmíru i jiná Tardis než ta moje, ještě někdo žije. Musíš mi pomoci zjistit, kdo to je. Vtáhlo mě to do téhle reality, musí být někde tady téhle době a v této realitě. Musím ho najít.“

Sherlock se na něj zadíval svým rozvážným pohledem a potom klidně řekl „Pomohu vám vyhledat ho, ještě nikdy jsem ale nepracoval s mimozemšťanem,“ ušklíbl se. „A víte o něm něco?“ zeptal se. V tu chvíli vešla do pokoje paní Hudsonová, domácí Sherlocka a Johna. „Promiňte, že vás ruším, ale přišel dopis pro nějakého Doctora, to bude asi pro vás Johne,“ řekla dáma starým vysokým hlasem. „Ne to asi nebude pro mě, ale támhle pro Doctora,“ odpověděl John. Doctor z toho byl tak překvapený, že skoro zapomněl říci děkuji, když dopis dostával do ruky. V dopise byl složený papír, který se zdál nejdříve nepopsaný. Když ho Doctor otevřel, ztuhnul, jako by hleděl na svou smrt. Hned jak si přečetl obsah, vyklouzl mu papír z ruky a spadl na dobře udržovaný červený koberec. Doctor vstal a bezeslova vklouzl do Tardis. Clara vstala a doběhla k dopisu, který ležel na koberci. Na dopise byla dole v pravém rohu napsána adresa a nad ní byla velkým písmem napsána dvě slova „Bad Wolf“.

Kapitola (3)

„Doctore co to znamená?“ zeptala se Clara, když už všichni obyvatelé bytu v prvním patře 221B Baker Street byli na palubě Tardis. Doctor už mířil se svou Tardis na adresu, která byla napsána v dopise, tedy Trafalgar Square v Londýně. Mezitím Sherlock držel dopis v rukách a zkoumavě si ho prohlížel. Na Clařinu otázku Doctor odpověděl, až když vylezli všichni z Tardis do chladného a zataženého dne uprostřed Londýna na Trafalgar Square. „Je to označení pro konec světa, ale je to nemožné v této realitě. Kdokoli to napsal, musel být v té naší, což naznačuje, že...“ větu nedořekl protože nad hlavami jim proletěla helikoptéra. Helikoptéra však převážela jistý náklad na kterém visely oči všech pasažérů Tardis a ještě několika lidí na náměstí. Náklad byla velká modrá budka s nápisem „Police public call box“. „Doctore, to je...“ začala větu Clara, ale nedořekla ji z návalu úžasu. Doctor jí odpověděl na nedokončenou otázku „Ne,

to není Tardis, poznal bych ji. Někdo se jenom hodně snažil, aby tak vypadala.“ Helikoptéra jednou obletěla náměstí a letěla dál přes domy až se ztratila z dohledu. „Co to bylo?“ zeptala se Clara po chvíli naprostého ticha, kdy byl už jen slabě slyšet zvuk motoru helikoptéry. „Já...já nevím“ odpověděl rozrušeně Doctor. „Ehm, promiňte že vyrušuji,“ ozval se hlas za nim. Ten hlas samozřejmě znali, patřil jednomu ze skupiny. Byl to John Watson, kdo promluvil „Jen jsem chtěl říct, že to možná souvisí s nimi,“ řekl a ukázal doprostřed náměstí. Všichni se otočili směrem kam ukazovala špička prstu Johna Watsona. Uprostřed náměstí stálo asi 6 nebo 7 Cybermanů sestavených ve formaci.

„Co tady dělají?“ zeptala se vyděšeně Clara a ustoupila o krok dozadu. Doctor vytáhl ze svého tmavě fialového saka sonický šroubovák a namířil ho na formaci Cybermanů. „Co to je za věc?“ zeptal se Sherlock a přiblížil se k Doctorovi, aby mohl pozorovat několikacentimetrovou hůlku s tyrkysovým světýlkem na konci. „Je to šroubovák“ odpověděl Doctor na otázku. Do toho se vmísil John „Nejsem sice instalatér nebo opravář, ale takhle podle mě šroubovák nevypadá.“ Doctor párkrát zaklepal šroubovákem o svou ruku, světýlko na konci se přitom vždy rozzářilo a na malou chvílku zhaslo „Už sase vypadává,“ povzdychl si jemně našťvaný Pán Času. „Je sonický,“ reagoval Doctor na Johnovu připomínku. John chtěl jistě něco říci nebo se zeptat co je sonický, ale otázkou ho předběhla Clara „Co ti to ukazuje, Doctore?“ „To nejsou Cybermani“ řekl Doctor a rozběhl se k nim. Od Clary už jen slyšel „Co tím myslíš, že nejsou....Doctore!“ Sherlock a John se na sebe navzájem podívali a rozběhli se za Doctorem. Clara ještě malou chvílku stála na místě, ale nakonec se vrhla za nimi.

Jak se Doctor blížil ke středu náměstí, začal svítit svým šroubovákem na hlavu Cybermana v čele formace. Zastavil se se těsně před ním a nepřestával mu svítit do očí. Když dorazili John a Sherlock, helma se začínala uprostřed rozevírat do dvou stran. Když dorazila i Clara, helma byla již otevřena. Vevnitř byl normální, trochu zpocený, asi 30ti letý muž, který na ně překvapeně zíral. „Kdo jste, kde jste vzal ten kostým, co tu děláte?“ zahrnul našťvaný Doctor zpoceného muže otázkami. „Já...já vám nic neudělám,“ začal vyděšeně „Nějaký chlap nám zaplatil, abychom tady dneska takhle chodili, to...to je všechno.“ Sherlock předstihl Doctora a pokračoval ve výslechu muže. „Kdo to byl, řekl jméno?“ Ostatní falešní cybermané se k nim pomaličku seskupovali. „Ne, i když

vlastně možná,” vyhrkl zpocený muž. „Co tím myslíte?” ozval se zezadu John. „Říkal, ať ho nazýváme Vládce, mám tu pro někoho i vzkaz.” řekl a začal se hrabat ve své kapse, schované na boku pravé nohy. „Pro koho?” zeptala se Clara a John skoro ve stejnou dobu. Muž konečně vytáhl zmuchlaný papírek „Mám to tady někde poznamenaný...” řekl a zahleděl se do papírku. „Á tady, pro nějakýho Johna...” John Watson se na všechny podíval rychlým pohledem a už chtěl vyrazit dopředu za papírkem. „...Johna Smithe, promiňte mám to naškrábaný.” John se zastavil, ale zato Doctor začal improvizovat „Já jsem John Smith, těší mě.” řekl i když z jeho hlasu bylo znát překvapení. Za poslední hodinu slyšel víc narážek na jeho život než za poslední dva roky. V jeho hlavě se míchala slova Bad Wolf, Vůdce, Cybermani, John Smith a za chvíli se mělo přidat ještě jedno. „Řekl, abych vám pověděl tohle slovo... alonsy, alonsí.. nevím jak se to čte,” řekl muž a ještě chvíli se pro sebe snažil přechíst, co stálo na zmuchlaném papírkem. „Allons - y” Dokončil Doctor za muže. „Kde jste se setkali? Je to pro mě velmi důležité.” Na tuto otázku zpocený muž nestihl odpovědět, protože se na okraji náměstí ozval vysoký ženský výkřik. Když se všichni otočili zjistili že výkřik byl utlumen dvěma muži v černých bundách. Ten hlas patřil Claře Oswald. Všichni byli tak zaujati zpoceným mužem, že si ani nevšimli, že asi před minutou Clara, která stála za nimi, zmizela v náručích dvou mužů. Doctor, Sherlock a John se ihned rozběhli za Clarou, již muži vedli do tmavě šedé dodávky. Už byli jen pár metrů od dodávky když se dveře zaklaply a kola se začala pomalu točit. Už byli u silnici, ale dodávka se ztratila mezi červenými vysokými autobusy. John hned zastavil jedno černé taxi a s Sherlockem do něj nasedli. Doctor už nastupoval taky a ještě se ohlédl na Tardis jakoby jí říkal „Vrátím se za chvíli, počkej tady.”

Zmatený řidič taxi se v hustém provozu snažil najít šedou dodávku, ale po chvíli to vzdal a černé taxi přibrzdilo u chodníku nedaleko Big Benu. Z něho vylezli tři cestující zaplatili a taxi odjelo. „Co budeme dělat?” zeptal se zdrceně Doctor. „Nevím, půjdeme zpátky do našeho bytu a něco vymyslíme,” odpověděl Sherlock a vydal se rychlou chůzí směrem na Trafalgar Square. „Na to není čas, Clara je každou minutou ve větším nebezpečí!” vykřikl důrazně Doctor a vydal se za Sherlockem. Po chvíli se k nim přiblížil tlustý, trochu snědý prodavač novin a začal jim je vnucovat. Doctor vepředu vysvětloval Sherlockovi, že se nemohou jen tak s Tardis vrátit, že by narušili svoje časové linie a podobně. Sotva si prodavače všiml. Koho to štválo byl John, prodavač mu pořád řval do ucha svou hroznou angličtinou nezajímavé novinky. Po pár minutách se John neudržel a

zastavil se. „Když si ty pitomé noviny koupím, budete už zticha?!“ zařval na prodavače. Doctor s Sherlockem se na chvíli otočili, ale potom pokračovali v hovoru. Za chvíli na ně zezadu zavolal John. Oni jakoby ho neslyšeli. Potom se John mezi ně protáhl, čím přerušil jejich konverzaci. John ignoroval jejich pohledy a ukázal na článek v právě zakoupených novinách, který se jmenoval „Mrtvá dívka“. Pod ním byla fotografie a na ní obličej Clary Oswald.

Kapitola (4)

Dveře do márnice v nemocnici Svatého Bartoloměje se rozletěly a dovnitř vstoupili tři muži v čele s Sherlockem. Po jeho pravici šel Doctor, který si právě urovnával motýlka a po jeho levici John se srolovanými novinami v pravé ruce. Dveře práskly o stěny, čímž vyrušili Molly Hooper ze čtení. Když se Molly otočila a uviděla Sherlocka pomalu se k němu rozběhla „Ahoj, právě jsem ti chtěla volat, potřebuju pomoci.“ řekla svým křehkým hlasem. „Teď nemůžu Molly, podle novin by tu měla ležet Clara Oswald.“ Prohodil rychle Sherlock a odstrčil ji, aby mohl projít směrem dál do márnice. Molly zůstala na místě a křikla na Sherlocka „Ale o tu právě jde.“ Doctor se zastavil „Víte o ní něco? Je tady?“ Molly je předběhla a řekla znepokojivým hlasem „Pojďte, uvidíte sami.“

V místnosti, do které dorazili, bylo asi patnáct těl přikrytých bílou látkou. Molly přišla k jednomu z nich a odhrnula látku, aby byl vidět obličej. Doctor se rozběhl k těmto nosítkům a namířil sonický šroubovák na obličej dívky, která na nich ležela. „Jak se sem dostala tak rychle?“ zeptal se John, ale na jeho otázku nikdo neodpověděl. „No...mě by spíš zajímalo, kdo jsou tihle,“ řekla Molly a ukázala na další přikrytá těla. Sherlock začal obcházet nosítka, na kterých těla ležela a odhrnoval látky z obličeje. Všichni ztuhli. Všechna těla vypadalo úplně stejně.

Doctor měl na obličeji neproniknutelný výraz. „Jsou to jen těla.“ řekl a maličko se usmál. „Jen těla?!“ zeptal se Sherlock a na jeho obličeji se objevil nechápavý výraz, který se u něj jen tak nevidí. „Někdo musel cestovat do mé dimenze, ale proč jsem si toho nevšiml?“ zeptal se sám sebe Doctor a schoval šroubovák do kapsy. „Možná jsi nedával pozor,“ ozvalo se jakoby od někud. „Kdo

to mluví?!“ podivil se Sherlock a rozhlédl se po místnosti. Hlas nereagoval a pokračoval dál. „V té směsi Dáleků a Cybermanů bylo těžké zjistit, že ještě někdo se přenesl přes dimenze.“ „Kdo jsi...“ vykřikl Doctor do prázdna „...a kde je Clara?!“ Hlas odpověděl „Je na střeše, možná trochu spí.“ Sherlock naznačil Molly, aby se šla podívat. Molly přikývla a vyběhla z místnosti. „Promiňte, potřeboval jsem nějak upoutat vaši pozornost,“ řekl hlas. Ten hlas byl tichý, ale provokativní. John přiběhl k Doctorovi „Znám ten hlas, myslím že to je...“ Hlas je však přerušil „Konečně jsi tady, Doctore.“ Na to se Doctor zeptal „Proč mi tohle děláš?“ Hlas odpověděl „Už jsem se začínal nudit...“ následoval slabý smích, „dokonce jsem si musel hrát s obyčejnými lidmi.“ Sherlock slabým hlasem řekl jediné slovo „Ne“, když si konečně uvědomil kdo to je. „Ale s tím už je konec, protože mám teď tebe.“ řekl hlas a znovu se usmál. „Kde jsi? Proč se schováváš?!“ křikl Doctor. „Copak ji necítíš? Musí to být už dlouhá doba když nedokážeš cítit jinou Tardis v místnosti,“ řekl hlas. „Kdo jsi?! Jak si přežil časovou válku?!“ v Doctorově hlase byla slyšet zlost ale i zvědavost. „Není těžké ji přežít, když v ní nejsi.“ Najednou se před skřínkami na těla otevřely dveře. Z těchto neviditelných dveří vylezl muž v tmavě modrém saku s černou kravatou, své krátké černé vlasy měl učesané dozadu. Sherlock šeptl do ticha „Moriarty“. Muž se zadíval se na Doctora a řekl svým tichým hlubokým hlasem „Ahoj, bráško“.